

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 32 0 P 300481 22 Rev
Sarajevo, 13.12.2022. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amre Hadžimustafić, kao predsjednice vijeća, dr.sc. Danice Šain i Fatime Mrdović, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Udruženje za poljoprivrednu proizvodnju "Agro-Stočar" Gradačac, zastupanog po punomoćniku Mini Vikalo, advokatu iz Srebrenika, protiv tuženog Tuzlanski kanton - Vlada Tuzlanskog kantona, Ministarstvo poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva, zastupanog po Kantonalnom pravobranilaštvu Tuzla, radi utvrđenja diskriminacije, vsp. 10.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 300481 19 Gž od 07.09.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.12.2022. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 300481 17 P od 09.04.2019. godine stavom I izreke odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je tuženi Tuzlanski kanton - Vlada Tuzlanskog kantona, Ministarstvo poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva TK-a, Tuzla izvršio diskriminaciju tužitelja kao grupe građana udruženih u Udruženje za poljoprivrednu proizvodnju "AGRO-STOČAR" Mionica 2, na način da nije dala saglasnost na Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države na području opštine Gradačac broj: 02-24-2303/16 od 05.09.2016 godine opštinskog načelnika opštine Gradačac, čime je onemogućila tužitelje da ravnopravno sa svim poljoprivrednicima ima pristup poljoprivrednom zemljištu u državnoj svojini, a radi održanja i povećanja poljoprivredne proizvodnje svojih poljoprivrednih gazdinstava.

Obavezuje se tuženi Tuzlanski kanton - Vlada Tuzlanskog kantona, Ministarstvo poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva TK-a, Tuzla da odmah, a najkasnije u roku od 8 dana izda saglasnost na Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države na području opštine Gradačac broj: 02-24-2303/16 od 05.09.2016 godine opštinskog načelnika opštine Gradačac pod prijetnjom prinudnog izvršenja".

Stavom II izreke obavezan je tužitelj da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.400,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 300481 19 Gž od 07.09.2022. godine žalba tužitelja je uvažena i prvostepena presuda preinačena, tako što je

usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, te utvrđeno da je tuženi izvršio diskriminaciju tužitelja kao grupe građana udruženih u Udruženje za poljoprivrednu proizvodnju „Agro-Stočar“ Mionica 2, tako što nije dao saglasnost na Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države na području Općine Gradačac broj 2-24-2303/16 od 05.09.2016. godine, čime je onemogućio tužitelja da ravnopravno sa ostalim poljoprivrednicima ima pristup poljoprivrednom zemljištu u državnoj svojini, pa se obavezuje tuženi da izda saglasnost na navedenu odluku, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, kao i da tužitelju naknadi troškove prvostepenog postupka u iznosu od 1.895,40 KM sve u roku od 30 dana od dana prijema prepisa ove presude, dok je sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka tužitelj odbijen.

Obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 526,50 KM u roku od 30 dana od prijema prepisa ove presude, dok je sa viškom zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka tužitelj odbijen.

Protiv drugostepene presude tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se ista usvoji i tužba odbaci ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da se ista preinači i potvrdi prvostepena presuda, uz obavezu naknade troškova postupka u ukupnom iznosu od 4.965,00 KM (troškova navedenih na raspravi održanoj 06.03.2019. godine u iznosu od 3.820,00 KM i troškova sastava revizije u iznosu od 1.145,00 KM).

Nije podnesen odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi:

- da je na osnovu akta – Upozorenja Federalnog poljoprivrednog inspektorata broj UP1-12-24-6-11-11915/2015-1201-3 od 09.12.2015. godine na obavezu primjene Zakona o poljoprivrednom zemljištu i provedbe procedure dodjele u zakup poljoprivrednog zemljišta, Općina Gradačac donijela 28.04.2016. godine izmjene i dopune Programa gospodarenja poljoprivrednim zemljištem u vlasništvu države na području Općine Gradačac (u daljem tekstu skraćeno: Program gospodarenja poljoprivrednim zemljištem), a kojim su obuhvaćene zemljišne parcele koje koristi „Napredak“ d.d. Gradačac u stečaju,
- da je tuženi Odlukom broj 04/1-24-11677/16 od 15.08.2016. godine dao saglasnost za izmjene i dopune Programa gospodarenja poljoprivrednim zemljištem,
- da je Općina Gradačac 05.09.2016. godine, u skladu sa Programom gospodarenja poljoprivrednim zemljištem, donijela Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države na području Općine Gradačac broj 02-24-2303/16 (u daljem tekstu skraćeno: Odluka o raspisivanju poziva za zakup), a na koju Odluku tuženi nije dao saglasnost, zbog čega se javni poziv za davanje poljoprivrednog zemljišta u zakup nije ni mogao realizovati,
- da je poljoprivredno zemljište u državnoj svojini, koje je predmet Programa gospodarenja poljoprivrednim zemljištem i Odluke o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog

¹ “Službene novine FBiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06, 98/15

zemljišta, obuhvaćeno stečajnom masom kao imovina d.d. „Napredak“ Gradačac, otvaranjem stečajnog postupka nad ovim pravnim licem,

- da se Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede TK podnescima od 27.04.2016. godine i 16.05.2016. godine obraćalo Općinskom sudu u Tuzli radi dostavljanja odgovora na pitanje da li sa aspekta propisa o stečaju Ministarstvo i Općina Gradačac mogu nastaviti postupak dodjele zemljišta u zakup, što taj sud ni nakon više urgencija nije dostavio, osim što je obavijestio tuženog da je nad imovinom d.d. „Napredak“ Gradačac otvoren stečajni postupak 14.06.2005. godine, te da se vrši revizija tog postupka putem revizijske kuće,

- da je po zahtjevu Federalnog ministarstva poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva, Federalna poljoprivredna inspekcija izvršila inspekcijski nadzor kod subjekta „Napredak“ d.d. Gradačac u stečaju, u predmetu kontrole korištenja i raspolaganja državnim poljoprivrednim zemljištem, te da je prilikom nadzora utvrđeno da „Napredak“ d.d. Gradačac u stečaju raspolaže poljoprivrednim zemljištima u ukupnoj površini od 7.008.482 m², da se radi o zemljišnim parcelama koje su upisane u zk. uloške kao opštenarodna imovina, sa pravom raspolaganja u korist „Napredak“ d.d. Gradačac, koji se uopšte ne bavi poljoprivrednom proizvodnjom nego da, prema izjavi stečajnog upravnika, raspolaže ukupnim poljoprivrednim zemljištem kao dijelom stečajne mase, te da nema zaključen ugovor o zakupu poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države sa općinom, odnosno nadležnim kantonalnim ministarstvom poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva, u skladu sa Zakonom o poljoprivrednom zemljištu.

Prvostepeni sud je, na osnovu ovakvog činjeničnog utvrđenja, zaključio da tuženi nije imao obavezu dati saglasnost na Odluku općine Gradačac o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta od 05.09.2016. godine, obzirom da d.d. „Napredak“ Gradačac u stečaju raspolaže poljoprivrednim zemljištem, koje je obuhvaćeno tom odlukom kao i Programom gospodarenja poljoprivrednim zemljištem i to kao dijelom stečajne mase, a sa kojom stečajnom masom ima pravo da raspolaže samo stečajni upravnik na osnovu odredbi članova 30., 51. i 60.stav 1. Zakona o stečajnom postupku, koji Zakon da je lex specialis u odnosu na Zakon o poljoprivrednom zemljištu. Slijedom toga, prvostepeni sud je zaključio da tuženi nije diskriminisao tužitelja u odnosu na „Napredak“ d.d. Gradačac u stečaju, jer da je postupio u skladu sa Zakonom o stečajnom postupku, čije odredbe su ga sprečavale da izda traženu saglasnost na Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta. Stoga je u cjelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Drugostepeni sud smatra da su neprihvatljivi razlozi prvostepenog suda na kojima je zasnovao svoju odluku, odnosno na razlozima da poljoprivrednim zemljištem u državnoj svojini, koje je ušlo u stečajnu masu, može raspolagati samo stečajni upravnik d.d. „Napredak“ Gradačac u stečaju, pa da bi davanjem saglasnosti na Odluku o javnom pozivu za zakup poljoprivrednog zemljišta tuženi omogućio sticanje prava nad imovinom koja je ušla u stečajnu masu, a što da je suprotno odredbi člana 60. stav 1. Zakona o stečajnom postupku.

Smatra drugostepeni sud da prvostepeni sud i tuženi zanemaruju da je relevantnim odredbama Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnim imovinom Bosne i Hercegovine ², kao i istim odredbama Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnim imovinom Federacije Bosne i Hercegovine i Zakonom o privremenoj zabrani raspolaganja državnim imovinom Republike Srpske, koje je donio Visoki predstavnik za Bosnu i Hercegovinu, propisano da se državnim imovinom može raspolagati samo izuzetno u skladu sa ovim zakonima, a da je ništava svaka odluka, akt, ugovor ili bilo koji drugi pravni instrument kojim se raspolaže imovinom iz člana 1. navedenih zakona, suprotno odredbama tih zakona.

² „Službeni glasnik BiH“, broj 18/05, 29/06, 85/06, 32/07, 41/07, 74/07, 99/07 i 50/08

Zakonom o poljoprivrednom zemljištu je propisano da poljoprivrednim zemljištem čiji je vlasnik država, osim onog koje se vraća ranijim vlasnicima prema posebnom zakonu, odnosno koje podliježe restituciji i predmet je povratka, raspolaže Federacija prema općim propisima o raspolaganju nekretninama, ako ovim zakonom nije drugačije određeno (član 98. stav 1.)

Poljoprivredno zemljište u vlasništvu države je u pravnom prometu, ali se ne može prodavati. Poljoprivredno zemljište može se staviti u promet u obliku zakupa, koncesije i zamjene, ali isključivo radi zasnivanja primarne poljoprivredne proizvodnje (član 99. stav 1. i 2.)

Promet državnim poljoprivrednim zemljištem može se vršiti samo u slučaju obavljanja poljoprivredne djelatnosti, osim u slučajevima propisanim ovim zakonom (član 110. stav 1.). Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu države i odluku o izboru najpovoljnije ponude donosi općina, uz suglasnost kantonalnog ministarstva na čijem se području zemljište nalazi (član 108. stav 1.).

U skladu sa strategijom općina donosi program gospodarenja za zemljište u vlasništvu države za svoje područje, uz suglasnost kantonalnog ministarstva (član 123. stav 1.).

Pravnim licima, koja su na dan stupanja na snagu ovog zakona imala pravo korištenja poljoprivrednog zemljišta u državnom vlasništvu, to pravo prestaje: danom isteka roka određenog ugovorom o davanju na korištenje tog zemljišta i danom donošenja odluke o davanju u zakup tog zemljišta (član 146. stav 2.).

Poljoprivredno zemljište na području Općine Gradačac nije bilo vlasništvo d.d. „Napredak“ Gradačac u trenutku otvaranja stečajnog postupka nad istim (14.06.2005. godine), već državna svojina, zbog čega to zemljište nije ni moglo ući u stečajnu masu u smislu odredbe člana 30. Zakona o stečajnom postupku (čija je svrha namirenje povjerilaca putem prodaje imovine stečajnog dužnika), niti je stečajni upravnik d.d. „Napredak“ Gradačac u stečaju ovlašten da tim zemljištem upravlja i raspolaže. Poljoprivrednim zemljištem čiji je vlasnik država, raspolaže Federacija prema općim propisima o raspolaganju nekretninama, s tim da se poljoprivredno zemljište ne može prodavati u smislu relevantnih odredaba Zakona o zabrani raspolaganja državnom imovinom Bosne i Hercegovine, kao i istih entitetskih zakona, kao i odredaba Zakona o poljoprivrednom zemljištu.

Imajući u vidu ovakvu regulativu propisanu Zakonom o poljoprivrednom zemljištu, kao i regulativu propisanu državnim i entitetskim Zakonima o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom, kojom se zabranjuje direktno i indirektno raspolaganje državnom imovinom tuženi je bio dužan da, u skladu sa članom 108. stav 1. Zakona o poljoprivrednom zemljištu, izda saglasnost na Odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta na području Općine Gradačac. Zbog propuštanja da to učini tuženi je i po zaključku drugostepenog suda, koji ovaj sud smatra pravilnim, diskriminisao tužitelja na način da je povrijedio njegovo pravo da se prijavi na javni poziv za zakup poljoprivrednog zemljišta te da, s tim u vezi, eventualno ostvari pravo na zakup tog zemljišta radi obavljanja poljoprivredne djelatnosti, i to u odnosu na d.d. „Napredak“ Gradačac u stečaju koji, prema utvrđenju prvostepenog suda, raspolaže poljoprivrednim zemljištem u državnoj svojini na način da to zemljište izdaje u zakup i ostvaruje prihode, iako se ne bavi poljoprivrednom djelatnošću a to

zemljište, kako pravilno nalazi i drugostepeni sud, nije moglo ući u stečajnu masu d.d. Napredak Gradačac u trenutku otvaranja stečajnog postupka 14.06.2005. godine jer je državna svojina.

Ovaj sud nalazi pravilnom odluku drugostepenog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja.

Neosnovan je revizioni prigovor tuženog o nedostatku aktivne legitimacije na strani tužitelja.

U nižestepenom postupku je utvrđeno da je tužitelju rješenjem od 08.07.2015. godine od strane Ministarstva pravosuđa i uprave TK odobren upis u registar udruženja Tuzlanskog kantona, pod nazivom Udruženje poljoprivrednih proizvođača „AGRO – STOČAR“, skraćeni naziv: UPP „AGRO – STOČAR“, sjedište Udruženja je Mionica 2, Gradačac, te je navedenim rješenjem između ostalog, u posljednjem stavu izreke rješenja, određeno da sa danom upisa u Registar Udruženje poljoprivrednih proizvođača „AGRO – STOČAR“ stiče svojstvo pravnog lica, te je Udruženje poljoprivrednih proizvođača „AGRO – STOČAR“ (u daljem tekstu: Uduženje) registrovano u poreznoj upravi Federacije BiH, Kantonalni porezni ured Tuzla. Imajući ovo u vidu i ovaj sud smatra da tužitelj ima aktivnu legitimaciju, jer je nosilac prava koje je predmet spora, pa je istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije i po ocjeni ovog suda neosnovan.

Ovaj sud smatra da je neosnovan i prigovor revidenta o neblagovremenosti tužbe, shodno odredbi člana 12. tačka a) Zakona o zabrani diskriminacije BiH³ - u daljem tekstu ZZD BiH koja propisuje lice ili grupa lica koja su izložena bilo kojem obliku diskriminacije, prema odredbama ovog zakona, ovlašteni su da podnesu tužbu i traže: utvrđivanje da je tuženi povrijedio tužiočevo pravo na jednako postupanje, odnosno da radnja koju je preduzeo ili propustio može neposredno dovesti do povrede prava na jednako postupanje (tužba za utvrđivanje diskriminacije) i člana 13. stav 4. ZZD BiH, koji propisuje da je rok za podnošenje tužbe na osnovu člana 12. ovog zakona tri godine od dana saznanja o učinjenoj povredi prava, a najduže pet godina od dana učinjene povrede. U slučaju kontinuirane diskriminacije, rok se računa od dana posljednje učinjene radnje. Rokovi se ne računaju u slučajevima sistemske diskriminacije. Rok za podnošenje zahtjeva za reviziju iznosi tri mjeseca od dana uručenja drugostepene presude. Naime, prigovor neblagovremenosti tužbe je neosnovan obzirom da, po ocjeni suda nisu prošle tri godine od dana saznanja o učinjenoj povredi prava, jer je tužitelj tužbu u konkretnoj pravnoj stvari podnio dana 10.03.2017. godine kada je tužba predata u sud i zavedena u Ps upisnik pod brojem 32 0 Ps 300481 17 Ps, ali je nakon toga izvršena ispravka i predmet je zaveden u P upisnik pod brojem 32 0 P 300481 17 P, a za učinjenu povredu prema izvedenim dokazima tužitelj je saznao još tokom 2014. godine i u 2015. i 2016. godini ukazivao je na neprovođenje Zakona o poljoprivrednom zemljištu F BiH, što je naročito vidljivo, kako je ispravno cijenio nižestepeni sud, iz dopisa tužitelja upućenog Vladi TK od 16.04.2016. godine pod nazivom „Cirkularno pismo“, iz kojeg je utvrđeno da se tužitelj sa navedenim pismom obratio Vladi Federacije, Vladi Tuzlanskog kantona i Općini Gradačac sa kojim pismom je upoznao naprijed navedene subjekte u vezi problema gospodarenja državnim poljoprivrednim zemljištem na području Općine Gradačac, pa u konkretnom slučaju, nasuprot tvrdnji revidenta, nije protekao naprijed navedeni trogodišnji rok zastare.

Neprihvatljiv je revizijski prigovor tuženog da se zaključak drugostepenog suda o postojanju diskriminacije zasniva na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

³ „Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16

U antidiskriminacijskom postupku tužitelj dokazuje slijedeće činjenice: a) da postoji različito postupanje; b) da je to različito postupanje utemeljeno na jednom od zabranjenih osnova i c) postojanje komparatora ili hipotetičkog komparatora, kao osobu ili grupu osoba koja se nalazi u sličnoj situaciji kao i tužitelj. Tužitelj nije dužan sve navedene činjenice dokazati u postupku sa stepenom sigurnosti. Sa stepenom sigurnosti tužitelj je dužan dokazati da posjeduje karakteristike na osnovu kojih smatra da je diskriminisan, te da se postupak tuženog, zbog kojeg je podnio tužbu, zaista i desio, odnosno postojanje radnje ili mjere tuženog i da je tom radnjom ili mjerom pogođen. Sa stepenom pretežne vjerovatnoće tužitelj nije dužan dokazati diskriminatorni osnov i različito postupanje u odnosu na komparatora.

Navodni počinitelj vjerovatnost diskriminacije može pobiti na dva načina: 1. tako da u postupku sa stepenom sigurnosti dokaže da tužitelj nije u sličnoj ili usporedivoj situaciji sa svojim komparatorom ili 2. da se razlika u postupanju ne zasniva na pravno zaštićenoj osnovi već na drugim objektivnim razlozima. Ukoliko ne uspije na navedeni način pobiti vjerovatnost diskriminacije, navodni počinitelj diskriminacije mora sa stepenom sigurnosti dokazati da je različito postupanje bilo objektivno opravdana i proporcionalna mjera.

Pravilno se u reviziji navodi da zaštićeni osnovi predstavljaju ključni element diskriminacije, jer različito tretiranje osoba postaje diskriminacija ukoliko se razlikovanje zasniva na jednom od zaštićenih osnova iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, pri čemu navedena zakonska odredba počiva na „otvorenoj listi“ zaštićenih osnova.

Ovaj sud zapaža da drugostepeni sud nije u razlozima svoje odluke, kojom je usvojio tužbeni zahtjev, eksplicitno naveo o kojem zaštićenom osnovu se u konkretnom slučaju radi.

Međutim, ta okolnost nema za posljedicu nezakonitost odluke kojom je utvrđeno postojanje diskriminacije u ovoj pravnoj stvari. Zaštićeni osnov se ne mora nužno i izričito odnositi na „zabranjeni osnov“ iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije. Dovoljno je da se odnosi na neki uzrok koji se ne može odvojiti od zaštićene osnove, koja se u konkretnom slučaju u širem smislu odnosi na to da komparator d.d. Napredak Gradačac u stečaju raspolaže predmetnim poljoprivrednim zemljištem u državnoj svojini tako što isto izdaje u zakup (iako nema zaključen ugovor o zakupu) i ostvaruje prihode na istom, iako se i sam ne bavi poljoprivrednom djelatnošću. Uz to, predmetno zemljište nije moglo ući u stečajnu masu d.d. Napredak Gradačac jer je državna svojina, a tuženi nije dao saglasnost na odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup istog poljoprivrednog zemljišta (koje je u vlasništvu države na području Općine Gradačac), čime je onemogućio tužitelja da ravnopravno sa svim poljoprivrednicima (i d.d. Napredak Gradačac) ima pristup predmetnom poljoprivrednom zemljištu u državnoj svojini radi održanja i povećanja poljoprivredne proizvodnje svojih poljoprivrednih gazdinstava.

Zato ovaj sud smatra da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja, koji sadrži deklaratorni antidiskriminacijski zahtjev (da se utvrdi da je tuženi diskriminisao tužitelja na način što nije izdao saglasnost na odluku o raspisivanju javnog poziva za zakup poljoprivrednog zemljišta), kao i restitutivni zahtjev (da se naloži tuženom da izda saglasnost na navedenu odluku), a na osnovu regulative sadržane u odredbi člana 2., člana 3. stav 1., člana 6. i člana 12. stav 1. a) i b) Zakona o zabrani diskriminacije i da je pobijana odluka pravilno donesena.

U skladu s tim, pravilno je odlučeno i o troškovima parničnog postupka za što je drugostepeni sud dao potpuno obrazloženje (pas. 2, 3, i 4 zadnje strane drugostepene sude), pa isto nije potrebno ponavljati.

Ostali revizioni prigovori revidenta nemaju uticaja na drugačije rješenje ove pravne stvari, pa ih ovaj sud nije posebno obrazlagao.

Slijedom izloženog, kako ne stoje razlozi revizije, a nema ni povreda odredaba materijalnog prava na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti (čl. 241. ZPP) to je, primjenom odredbe člana 248. ZPP, revizija tuženog odbijena kao neosnovana.

Tuženom nije dosuđen trošak sastava revizije u iznosu od 1.145,00 KM, jer nije uspio u revizionom postupku (član 397. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Amra Hadžimustafić, s.r.